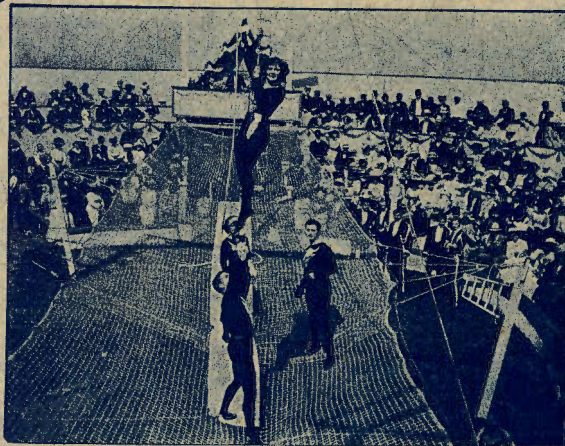

FILMEN

Scenebillede fra

»De fire Djævle«

Daglig Forevisning af stort righoldigt Program.

Udenlandske Kunstfilms. — Egne Optagelser.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftm.—11 Aften. — Søndage fra Kl. 4 Eftm.—11 Aften.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

HURTIG LEVERING

BILLIGE PRISER

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

CLICHÉER

BIBOW-JENSEN'S
REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGÅRDSTRÆDE 25

TELEFON 4708

A/S **KINOGRAFEN**

KØBENHAVN

UDLEJNING

af

KADOR-KLIPPERNES
HEMMELIGHED

Længde ca. 960 Meter

Storslaet fransk Kunstfilm i 4 Akter.

DAMEN FRA MAXIM

Længde ca. 870 Mtr.

Moderne Pariserlystspil i 3 Akter efter Feydeaus berømte Farce,
optaget paa Paris mest kendte Forlystelsessteder saasom

»Maxim« og »Moulin Rouge«.

STORT REKLAMEMATERIALE

Biografteater-Billetter

med Firmamærke efter eget Valg i Hefter à 500 Stk. — 5 Billetter pr. Blad — dobbelte eller tredobbelte-nummereret fortløbende fra 1—500.

Mindste Ordre 5000 Stkr.

10,000 Stykker med een Sats	Kr. 6,00
25,000 — — to —	» 12,00
50,000 — — tre —	» 22,00
100,000 — — fire —	» 40,00

I Blokke à 100 Stykker, Format 5×12 cm.

10,000 Stykker med een Sats	Kr. 7,00
25,000 — — to —	» 17,00
50,000 — — tre —	» 31,00
100,000 — — fire —	» 53,00

Yderligere Trykforandringer Kr. 1,00 pr. Oplag.

Forsendes mod Halvdelen af Beløbet ved Ordrens Afgivelse, Resten pr. Postopkrævning

Billetterfabrik A. Brand G. m. b. H.

Hasselbrokstrasse 126 :: Hamburg 23.

ADELGADE 13

ADELGADE 13

OTTO JENSEN

TAPETSERER — DECORATØR OG MØBELETABLISSEMENT

ANBEFALER SIG MED UDLEJNING AF

MØBLER · GARDINER · TÆPPER M. M.

TELF. PALÆ 321

TIL BILLIGSTE PRISER.

TELF. PALÆ 321

Biografteater-Billetter

Køb dansk Arbejde
hvorved spares Told og Fragt.

Forlang Tilbud fra:

C. FERSLEW & Co.s

Specialfabrik for

Kontrolbilletter i Ruller og Blokke.

St. Kongensgade 24.

København K.

Telefon 470.

besørges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem
HERTZ'S
Sct. Pederstræde 19
København
Telefon
ANNONCEBUREAU. 4022-4023-4024-4025.

De talende Billeder.

Kort efter at de første levende Billeder havde forbavset Verden, hævdede der sig Røster, der klagede over, at de var stumme.

— »Ak!« sukkede man, »hvor vilde det ikke være endnu skønnere og mærkværdigere, om de ogsaa kunde tale!« —

Man tænkte sig ikke straks Muligheden af, at den sceniske Kunst kunde taale at miste Mælet, og troede i hvert Fald ikke, at det var muligt at skabe en stum Komædie uden alter at gaa tilbage til de italienske Pantomimer og saa begynde en ny Udvikling med dem som Grundlag.

Det viste sig jo imidlertid meget hurtigt, at den nye Kunst havde egne Veje og egne Maal, og spurgte man nu et Menneske, der lige havde set en Film, om han havde savnet noget, vilde han maaske fremføre forskellige Ting, han fandt kunde have været med eller bedre udført, men ingen vil finde paa at svare, at han savnede Replikkerne.

At man ikke straks var klar over, hvad Vej Udviklingen vilde gaa, er saa naturligt, og man forstaaer derfor ogsaa, at en Række fremragende Teknikere, der igennem en Aarrække havde beskæftiget sig med lignende Problemer, straks begyndte at spekulere over Begrebet: de talende Billeder.

Den Tanke, at sætte de levende Billeder i Forbindelse med en Fonograf, laa jo snublende nær, og det blev da ogsaa straks forsøgt, uden at de første Resultater dog var alt for straalende.

Fonografen havde ikke naaet den Fuldkommenhed, den nu er i Besiddelse af, og det virkede ganske parodisk at se en Række Bevægelser, der aldeles ikke var samtidig med de Ord, som Fonografen udslyngede.

Som Regel var Billederne et Stykke foran Fonografen, og man indsaa straks, at skulde der naas noget ad denne Vej, maatte der først

og fremmest sørges for den absolutte Samtidighed.

Det er bekendt, at Edison med stor Iver kastede sig over Løsningen af dette Problem, og den berømte Amerikaner plejer sjældent at arbejde forgæves.

Det lykkedes virkelig at faa Tale og Gestus til at fremkomme paa samme Tid, men alligevel slog Ensemblet ikke an.

Fonografteknikken kunde allerede da aldeles ikke staa Maal med Udviklingen i Filmen's Teknik, og Ordene kom altsaa saa at sige atter bag efter Billederne.

En Tid troede man Problemet opgivet — man hørte i alt Fald meget lidt til de talende Billeder — men nu dukker det op igen.

Edison giver ikke op, og nu paastaas det med Bestemthed, at han har skabt det virkelig fuldkomne.

Pudsigt nok — og som det ofte gaar — meldes netop akkurat det samme samtidigt fra en anden Kant.

Begge Parter — den anden Part er en Svensker — paastaar at have løst Opgaven, selv om det ikke er paa samme Maade, Maalet er naaet.

Efter hvad man kan forstaa, er Forskellen den, at ved Edisons Metode spiller Skuespillerne først en Scene igennem, som optages i Billeder, og bag efter siger de Replikkerne ind i en Fonograf, samtidigt med at Billederne rulles af foran dem, medens Svenskerens Opfindelse hovedsageligt bestaar deri, at Billeder og Ord optages samtidigt.

Denne sidste Metode er naturligvis den, der skulde synes at have de bedste Chancer, og svenske Blade har da ogsaa i den senere Tid gjort megen Reklame for deres Landsmands Opfindelse.

Alligevel er det ikke sikkert, at denne sidste Tilsætning egentlig er nogen Forbedring, thi hvis det virkelig er lykkedes at optage de to Ting samtidig, kommer al Ting jo med paa Valsen, og saaledes ogsaa alle de Bilyde, som der altid maa være paa et Optagelsesteater, der ikke ligger i Sahara Ørken.

Sceneinstruktøren tør saaledes ikke sige et

Ord, og selv om dette kunde tænkes, kan det i hvert Fald ikke undgaas, at Billedoptagerapparatets Tikken kommer med paa Valsen.

Det synes saaledes, som om ogsaa denne sidste Forbedring skal møde mægtige Vanskeligheder, og de talende Billeder ligger vist endnu et godt Stykke ude i Fremtiden, hvis de da overhovedet nogensinde bliver til Virkelighed.

Og vilde det saa egentlig være til Gavn for Filmen og den Industri og de kunstneriske Forhaabninger, der allerede nu staar bag ved denne voksende Magt, om dette Problem virkelig blev løst og naaede den tekniske Fuldkommenhed, som Billederne allerede har?

Gud ved, om det ikke snarere vilde blive til Skade end til Gavn for Filmen, hvis de talende Billeder kom i Stand.

Det vilde i hvert Fald fordre en Revolution indenfor den nye Kunst, dens Virkemidler maatte ændres, og medens den nu kan gaa egne Veje, vilde den, naar den pludseligt fik Mælet, være tvungen til at holde sig nær op ad det, der præsteres paa vore Teatre, det vilde da blive en virkelig Konkurrent til disse og ikke en sideordnet Faktor, der godt kan leve i den bedste Forstaaelse med dem.

Og aller mest ødelæggende blev de talende Billeder maaske derved, at det internationale gik af Kinokunsten!

Er det endelig lykkedes at finde endnu en Ting -- og Guderne skal vide, at deres Tal er ikke stort --, som alle Jordens Folk kan forstaa og glæde sig over, vilde det være meningsløst atter at sprede babelsk Forvirring over den nye Forening.

For dansk Filmsindustri vilde det maaske være dræbende, og ligegyldigt fra hvilket Synspunkt man ser det, maa det beklages, om en Enhed bliver splittet i en Uendelighed af Uenigheder.

Men der er vist heller ingen Fare, det gaar atter saadan, at de levende Billeder er et godt Stykke forud for de talende, og dertil saa stærke, at de kan klare sig alene.

E.—H.—J.

Filmsskuespillerinder.

Flimmer.

— Tiden flimrer videre —

Uhret paa Væggen trækkes op og løber ud, Biografteatrene skifter Program og en Gasfit holder Bryllup paa Nørrebro. —

— Under alt dette flimrer Tiden videre,

Som et uendeligt Filmsbaand ruller Tiden forbi giver et Billede i et kort Glimt, og straks er det næste der.

Det er Midgaardsormen, der omspænder hele Jorden og bider sig selv i Halen, der er blevet til et Symbol paa Tiden, en Film, der ustandseligt forevises, medens vi Mennesker kun har at se til.

Altting bider sig selv i Halen! Naar et Nummer af »Filmen« er udkommen, straks trænger det næste sig paa.

Aldrig har man Fred.

Der er Folk, der ikke kan lide de levende Billeder — de flimrer — siger de.

Ha, ha, ha — man skal ikke slaa med Sten, naar man er Glarmester.

Hvad gør de selv? Er Filmen netop ikke det herligste Symbol paa det hele Liv, disse Tusinder af Smaabilleder, der giver et Hele. De rasler forbi i rasende Fart, man kan ikke overkomme at se hvert enkelt, men samlet bliver de til noget.

Jeg kender en Mand, der har forpagtet Garderoben paa en herværende meget søgt Restauration.

Hans Far havde den samme Garderobe før ham, og hans Søn vil overtage den en Gang og igen overlade den til sin Søn, om Slægten ellers efter den megen Garderobetilværelse vil være i Stand til at præstere en saadan . . .

Han har aldrig været i et Biografteater, siger han, han kan ikke lide Film.

Ha, ha, ha — hvad tænker han paa.

Hvis der ikke er Film i den Familie, saa ved jeg ikke, hvad der er, bider de ikke sig selv i Halen, og bliver de ikke ved at gaa igen, indtil Filmen ved forømtalte Sønesøns muligt bristende Evner tages af Programmet?

Jeg kender en anden Familie, der tæller Præster i 5 Led og er stolt af det — Film, lutter Film, siger jeg.

Tager Filmen Storheden af Tilværelsen?

Ja, jeg har nok hørt det.

En Mand gaar over Langebro. Han ser en Kvinde styrte sig i Vandet og styrter til.

Læg Mærke til at han styrter til, han styrter sig ikke ud — det kan være af Betydning for det senere.

Hans Sjæl fyldes af Forfærdelse, Nyfigenhed og Lykke over, at han har set det og kan fortælle det videre, men saa opdager han pludseligt, at det hele er lavet, der optages Film, og han er nærmest til Grin.

Saa bliver han forarget, skælder ud og siger: Filmen tager Storheden og Alvoren af Livet.

Sludder højstærde.

Naar der drukner 300,000 Mennesker ved en Oversvømmelse i Kina, og du læser det i din Avis, bliver du ikke rørt i den Anledning.

Det hele er et stort Biografteater, hvor det alt sammen vises frem.

Noget nær ved — det er det interessante — og andet Fanden i Vold langt borte, saa man næsten slet ikke kan se det.

Men de kan forstørres op — de 300,000 blaagrønne Lig, der ligger og driver der uendeligt langt borte, hvor der er gult paa Landkortet.

De kan trækkes nærmere, komme dig lige ind paa Livet.

Der er ingen Afstand mere, ingen Horisont, bag hvilken man ikke kan se.

Er dette ikke Alvor?

Og du kan blive til Grin i Nagasaki — atter Film min kære — den Film fra Langebro, der kommer til Nagasaki. En Dag som du ganske som ellers gaar til dit Kontor i god Tid, og iøvrigt ser lige saa dum og kedelig ud som ellers, bliver du forevigt og sendt der langt bort til nogle Mennesker, som ikke før anede at der fandtes saadan et latterligt Dyr, men nu ogsaa faar Lov at grine af dig.

Er det ikke stort?

— — —

Hver den 1ste hæver jeg min Gage, og da er den altid mindre end den skulde være.

Det kommer af, at sidste Maaned altid bider den næste i Halen — helt op til Hovedet til Tider.

Der er Film i alle Forhold, og det har der været lige siden jeg begyndte at faa Lommepege.

Jens.

Spolen gaar —

Et Besøg bag Biografteatrets Kulisser.

I det inderste Kontor er der en mystisk Dør, og det har hidtil ikke været mig muligt at regne ud, hvor den førte hen.

Der kan intet Kontor være paa den anden Side, men hvad i Herrens Navn er der da?

Jeg tog Mod til mig en Dag, aabnede den hemmelighedsfulde Dør — og stod overfor et gabende, sort Hul.

Da jeg havde vænnet mig lidt til Mørket, opdagede jeg en Jærnstige, der førte ned i Dybet, og modig ung Mand, som jeg er, besluttede jeg at stige ned og udforske Dybets Hemmelighed ligesom salig Niels Klim.

Da jeg var kommet et Stykke ned, saa jeg et Lys skinne frem fra den ene Side.

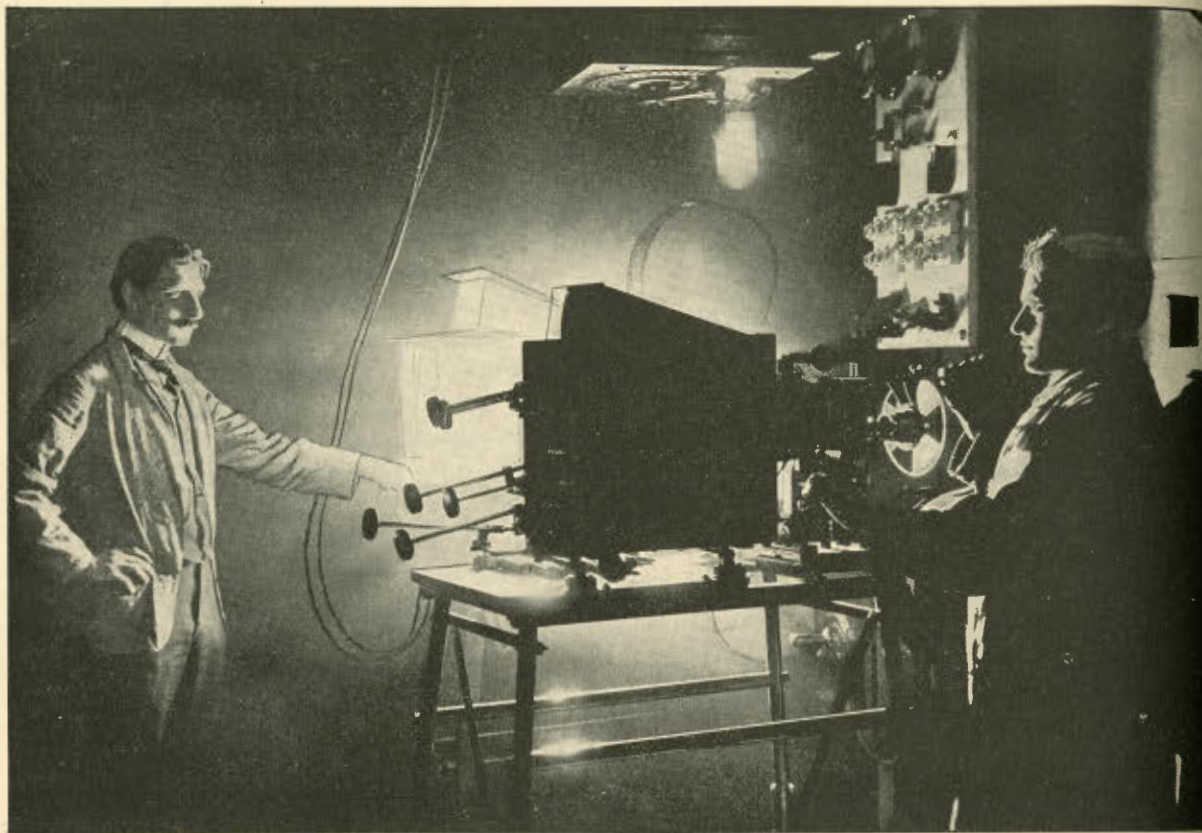
Stigen hørte dog ikke op, men førte stadigt dybere ned i det mørke og uvisse, og i Forstaaelse af, at Mod er et, og Dumdristighed et andet, besluttede jeg ikke at stige dybere ned, men udforske Lyset og dets Oprindelse.

Og jeg befandt mig da i et firkantet, meget varmt Rum, fyldt med elektriske Ledninger og

frem for Tilskuernes beundrende Blikke, og ved at mærke med den rigtige Ende forrest.

Jeg har derfor god Tid til at se mig om, og maa gøre mine Opdagelser paa egen Haand.

Gennem 3—4 smaa Ruder har man Udsigt over Forevisningssalen, og gennem en af disse følger Operatøren ved Apparatet Billederne og

Apparater, der ikke havde anden Tilgang end den, jeg nys havde funden.

Saaledes slipper man altsaa ind i det lille Rum, hvorfra de levende Billeder i et Biograf-teater kastes ud over Tilskuernes Hoveder og hen paa den hvide Skærm!

2 Mand har bestandigt nok at gøre hernede. Den ene med at dreje selve Fremvisningsapparatets Haandsving, den anden med at rulle den Film op, der lige er forevist, over paa en anden Spole, saaledes at den atter er klar til at vises

sætter Farten op eller ned, som han synes, det kræves.

Apparatets Kulstænger gløder og udstråler en mægtig Varme. Sommerdage kan her være over 40 Grader, og Folkene maa arbejde halvt nøgne for at holde det ud.

Spektakel er her ogsaa. Apparatet klipper og klapper, idet Filmen suser forbi, og man maa raabe højt, hvis man vil overdøve dets evige Larm.

Musiken nede fra Salen kan man ikke høre herop, men man har dog Forbindelse med den

Manden, der drejer Apparatet, har en Tele-

fon, der gaar ned til Pianisten, og forekommer der nu i Filmen en Scene, hvor der danses eller lignende, ringer han op, lidt før disse Billeder kommer, og Pianisten holder sig klar.

Det gælder nemlig om, at der i det rette Øjeblik bliver drejet og spillet i Takt, for at Personerne kan komme til at danse efter Musikken.

Operatøren, der drejer, har i det hele taget meget at gøre og skal være en Mand, der kender sit Kram.

Der skal Øvelse til altid at træffe det rette Tempo, rørende Scener skal køres langsomt, komiske Numre hurtigt, hvorved Komikken forøges, og under det hele skal han spejde ud gennem sit Kighul og passe, at Billederne staar skarpe og træffer netop midt paa det hvide Lærred.

Da jeg har staaet nogen Tid i dette lille Rum og set Operatøren anspændt spejde frem og passe sin Maskine, der rasler rundt med rasende Fart, føler jeg det ligesom hin Vinternat jeg susede over det flade Fyens Land paa Ekspressens Lokomotiv.

Der er noget af det samme over de to Skikkelser, Lokomotivføreren, der spejder ud i Nat-ten efter det røde og grønne Lys og Operatøren her, der stirrer ud i Salens Mørke.

Pludseligt standser den klaprende Lyd. Filmen er forbi. Operatøren tænder det elektriske Lys i Salen og Folk strømmer ud.

Nu skulde man tro, at der blev holdt Hvil her oppe, men det er der skam ikke Tid til.

Den lige fremviste Film tages af Apparatet, den nye sættes paa. Projektørens Kulstænger skiftes og et Øjeblik efter begynder Folk at trampe af Utaalmodighed nede i Salen.

Jeg vil villigt indrømme, at jeg selv har været med til sligt, men efter at jeg nu har set det hele paa Bagsiden, skal jeg nok i Fremtiden forholde mig rolig.

Det er nemlig ganske uberettiget at larme op, thi der smøles ikke et Minut bort heroppe.

Tiden er meget knapt tilmaalt.

Det skaber blot Nervøsitet og Ærgrelse, og det gaar dog ikke hurtigere for det — thi det kan det ikke.

Lidt efter er Apparatet paa Vej igen.

Filmstrimlen suser forbi Linsen og næste Forestilling er godt i Gang.

Jeg lister stille hen til Jernstigen og staar et Øjeblik uvis, om jeg skal stige yderligere i Dybet eller hellere kravle op paa det visse.

Jeg vælger det sidste, jeg har en køn Kæreste og en Virksomhed, der ikke kan undvære mig.

— nemo —

En Films Sejersgang.

Filmen »De 4 Djævle« har i de aller sidste Dage atter været fremvist her i Byen og har endnu en Gang formaaet at fylde et af Strøgets store Biografteatre Forestilling efter Forestilling.

Det er saaledes paa en Maade et Kredsløb, der dermed er afsluttet, idet denne Film, siden den fremkom paa det samme Biografteaters hvide Lærred, har været Jorden rundt og har opnaaet en Succes som ingen anden dansk Film, ja maaske ingen anden Film i Verden.

Hermans Bangs berømte Novelle var som selvskeven til Grundtekst for en Film, selv om en Del maatte forandres og sættes til, og da Forfatterens Tilladelse til Omskrivningen var indhentet, var det en let Sag af den mesterlige Novelle at skabe en mesterlig Film.

Hr. Carl Rosenbaum foretog Bearbejdelsen og ledede delvis Iscenesættelsen, ligesom han ogsaa spillede den ene af de 4 Hovedroller, og Filmen »De 4 Djævle« fik da den Skikkelse, som Københavnerne kender.

Da Stykket var sat paa Plakaten i Biograf-teatret i Frederiksberggade, blev der straks enorm Tilstrømning, der holdt sig i lange Tider.

Men det blev ikke blot her i Landet, Filmen skulde gøre saa mægtig en Lykke, ogsaa i Udlandet vidste man at skatte dens stærke Handling og de fint sammensatte Billeder, og »De 4 Djævle« er maaske den Film, der har gjort mest til at fastslaa den danske Filmsindustri Berømmelse i Udlandet, i hvert Fald er den den, der har været spillet de fleste Steder.

Robert Dinesen. Edith Psilander. Tilly Christiansen. Carl Rosenbaum.

Der er snart sagt ikke en Flække, hvor Kulturfolk bor, og hvor der findes et Biografteater, hvor ikke de 4 Djævle har været forevist. Europa og Amerika, Asien og Australien har nydt dens skiftende Scener, og Afrika for den Sags Skyld med, selv om denne Verdensdel er den, der har de færreste Biografteatre.

Og nu er den altsaa vendt tilbage.

Som den var den danske Film, der naaede

den største Berømmelse og kom videst rundt i Verden, saaledes blev den ogsaa den første danske Film, der blev gentaget paa et Biografteaters Program og viste endnu at besidde Magt over Sindene.

»De 4 Djævle« var en brilliant Film, og man maatte ønske, at Films-Pionererne maa have den for Øje, naar de bryder ny Vej for den ny Kunst. M—n.

Politiet og Biograferne.

— Byen er opskræmt — — der er begaaet et Mord.

Alt, hvad der til Dato er foregaaet paa Balkan, alle de Lidelser, som Krig og Kolera har spredt over Tusinder af Mennesker, har ikke vakt den Opsigt i vor gode Stad, som den Kendsgerning, at en Blikkenslagermester har faaet Halsen skaaret over.

Hvad er Rædslerne i Hademskøj mod Sensationen i Holsteinsgade!!

Her er dog ikke Stedet til at moralisere over det ellers saa fristende Emne. Vi vil blot se lidt

paa Begivenhedens videre Følger, hvad der blev gjort, hvad der kunde have været gjort.

Politiet gik straks meget hemmelighedsfuldt frem, og som det senere har vist sig med fuld Ret.

Ret hurtigt blev man klar over, hvem Morderen var, og nu var det ikke mere i Politiets Interesse at gøre en Hemmelighed af, hvad man vidste — tværtimod.

Nu gjaldt det om hurtigst muligt at sprede den efterfulgte Morders Billede saa vidt omkring, som bare muligt, og Politiet gik da frem

efter den gamle Metode, der har været knæsat i mange Aar.

Morderens Signalement, ledsaget af hans Fotografi udsendtes til alle Politimænd og samtlige Blade fik Anmodning om at optage det i deres Spalter.

Og dermed troede man alt gjort, hvad der kunde gøres i Aaret 1912!

Men hvorfor ikke følge med Tiden, og benytte sig af de nye Midler, den har skabt, og som om dette er for meget forlangt, kan man da i alt Fald tage efter fremmede Lande, hvor det nye allerede er prøvet og sat i System?

Kort sagt, hvorfor blev Morderens Billede ikke forevist i samtlige Landets Biografteatre?

Har man Morderens Fotografi — og det havde man jo — kan hans Billede i Løbet af meget kort Tid sættes om i levende Billeder, og et saadant Billede vil langt bedre fæste sig i Folks Hukommelse og være langt mere skarpt og tydeligt end de Gengivelser, Dagbladene er i Stand til at bringe.

Betænker man samtidigt, hvor store Menneskemasser, der dagligt besøger Biografteatrene Landet over, forstaar man, hvor stor Betydning, det kan have for en Forbryders Paagribelse, om hans Signalement paa denne Maade spredes blandt Byernes Befolkning.

I Tyskland har man da ogsaa for længst indset dette og søges en farlig Forbryder er det første. Politiet gør, at lade fremstille Film med hans Billede paa, som saa alle Biografer faar Ordre til at vise under Forestillingen.

Systemet har staaet sin Prøve, dér, og man bør hurtigst muligt tage Lære af det tyske Politie.

Ikke alene er Billedet tydeligere i et Biografteater, hvilket ikke er saa underligt, men de formaar ogsaa at distancere Bladene, hvad Tiden angaar.

Sker Forbrydelsen for Eksempel Lørdag Morgen, kan de herværende Dagblade ikke bringe Billedet før næste Dags Morgen, medens det kan vises i levende Billeder naar Billedteatrene aabner ved 2 Tiden.

Ude omkring i Landet kan Billederne vises Dagen efter eller samtidigt med de lokale Blades Fremkomst.

Vi har her kun villet paapege dette Forhold, da det, saa vidt vi ved, ikke hidtil har været omtalt her hjemme, og dog synes os at have en stor Betydning.

Om man vil tage efter Raadet, er jo maaske en anden Ting.

Kolorerede Films.

En Ting, fremstillet i flere Farver, vil altid have noget mere festligt over sig, end det, der kun staaer med sort og hvidt.

Derfor var man ogsaa straks, da de levende Billeder kom op, klar over, at hvis det var muligt at lægge Farver paa, vilde Illusionen blive endnu mere fuldkommen.

En af de første kolorerede Film, vi fik at se her i Landet, var »Rejsen til Maanen«, et æventyrligt Sceneri, hvor der ikke var sparet paa Effekter og mystiske Optrin, der altsaa yderligere var livet op med stærke Kulører.

Denne Film gjorde voldsom Lykke og gik Verden over, og det blev stærkt diskuteret, hvorledes sligt overhovedet lod sig gøre.

Filmen var som sagt koloreret — jeg husker saaledes, at Hovedpersonen, en ærværdig fransk Professor, havde vinrød Frakke, høj Hat af samme Farve og dertil flaskegrønne Bukser, og Indtrykket var pragtfuldt.

Med andægtig Gysen hørte man, at det havde kostet 300,000 francs at sætte den op — heldigvis er Summen ikke, som det ellers ofte gaar, vokset med Aarene, men snarere det modsatte, — en Sum, hvis Størrelse hovedsageligst skyldes de Farver, der var sat paa.

Som Følge af denne Oplysning studerede man meget nøje Farvevirkningen, og den var jo, ærligt talt, ikke saa storslaaet, men havde sin Interesse deri, at det var den første kolorerede Film, man saa.

Denne Film var haandkoloreret, hvilket vil sige, at paa hvert enkelt lille Billede var de 4—5

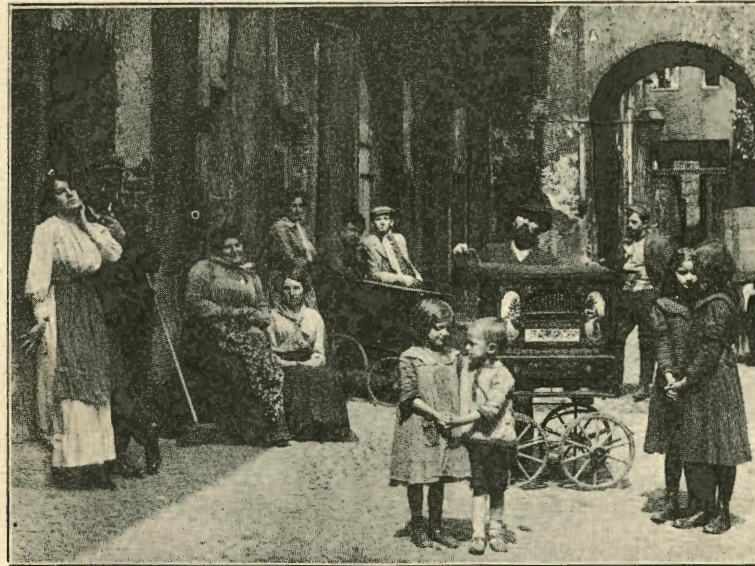

UDVÆJNING

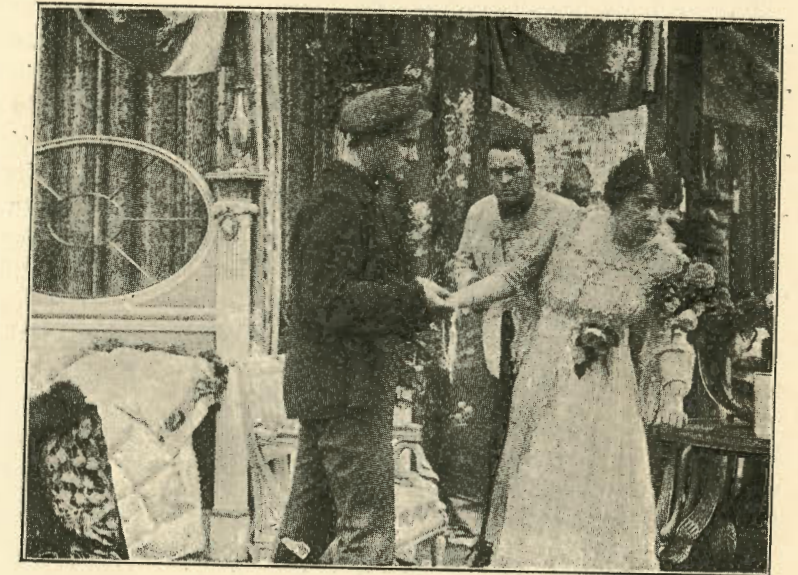
Den største verdenssucces

KVINDEN I HJERTE

II.

Marie hader Fattigdommen.

Mindet om Fortiden.

Hun drager bort fra Hjemmet.

Spillet af fremtids tyske Skuespillere.

Overalt anerkendt Aarets største Succes.

Dræbt af sin Datters Hjerteløshed.

Farver, Filmen straaede i, paasat med en lille Pensel.

Dette Arbejde var selvfølgelig uhyre, og maa ganske sikkert have kostet værre Summer, selv om den før anførte dog bliver for rundelig.

Samtidig var Farverne meget unøjagtigt paasat, saaledes at de grønne Bukser ofte flød ind i den røde Frakke, og det hele gjorde et meget primitivt Indtryk.

I flere Aar holdt denne Metode til Fremstilling af kolorerede Film sig som den eneste, og alle de farvede Film, man i hine Tider fik at se, var lavet paa denne Maade.

Som en nogenlunde fast Pris kan nævnes, at en saaledes koloreret Film kostede ca. 1 Krone 60 Øre mere pr. Meter end en ukoloreret. De vandt dog ikke større Yndest, takket være deres Unøjagtighed, men én Film fra den Tid bør dog nævnes, da sikkert mange vil mindes den med Glæde og Beundring.

Det var »Hønen med de gyldne Æg«, optaget i Frankrig og ganske pragtfuldt koloreret, et Mesterværk indenfor sin Branche.

Der blev dog stadig arbejdet hen mod en anden Løsning af dette Spørgsmaal, og en saadan er da ogsaa bleven fundet.

Medens der før skulde males paa hvert eneste Eksempel af Filmen, der skulde vises frem, maatte Maalet være at finde en Metode, hvorefter man kunde give et ligegyldigt hvor stort Antal Kopier Farverne paa, og helst ogsaa gøre det mere nøjagtigt end før.

Man kom da ind paa Udskæringsmetoden.

Vilde man fremstille en Film med for Eksempel 4 Farver, gik man frem paa følgende Maade:

Man lod, efter at Filmsnegativet var optaget, tage 4 Kopier, og paa den ene af disse udskar man med en skarp Kniv paa hvert enkelt lille Billede alt det, der skulde være rødt.

Paa den næste Kopi udskar man paa akkurat den samme Metode alt, hvad der skulde være blaat, og saaledes videre, til man havde én udskaaen Kopi for hver Farve.

Man lod da tage en 5te Kopi, og over denne lagde man først den for det grønne udskaaene og sværtede over med grønt, derefter den for det

røde og sværtede med rødt o. s. v., ialt de 4 Gange, til alle 4 Farver var paa og vel at mærke sad, hvor de skulde.

Paa denne Maade kunde man jo, naar de 4 udskaaene Skabeloner en Gang var lavede, faa lige saa mange kolorerede, som man havde Lys til, og Metoden betyder derfor et virkelig Fremadskridt, selv om der naturligvis ogsaa her kræves et meget stort Arbejde.

Man forstaar bedre hvor stort dette er, naar man hører, at der i Sekundet forevises ialt 17 Billeder, og man har kolorerede Film, der kan spille en Time, ja endnu mere.

Dette er den Metode, der som oftest anvendes den Dag i Dag.

Der er dog visse franske Firmaer, der efter aarelange Eksperimenter er naaet endnu et Stykke videre.

De har søgt at komme udenom Udskaaringen og det siges, at det er lykkedes.

Herom er det dog umuligt at sig noget bestemt, thi det er Fabrikernes dybeste Hemmelighed.

Ingen Fremmed lukkes ind i de Rum, hvor denne Fabrikation gaar for sig og Arbejderne er taget i Ed paa, at de intet vil røbe.

Den eneste her i Landet, der kan have Gnist af begrundet Mening om, hvorledes det gaar til, er en Dame, ansat i et herværende Filmsfirma, der for nogle Aar siden besøgte det franske Firma, og dér blev vist rundt af den elskværdige Direktør.

Franskmand, som han var, syntes han, at han, i Betragtning af at det var en Dame, burde strække sig saa langt som muligt og aabne Døren til dette, det aller helligste.

Hun fik fra Tærskelen Lov til at kaste et Blik ind i den store Koloreringssal, og fik da et lille Indblik i Metoden.

Efter hvad hun kunde se løb Filmsstrimlerne hen over nogle Farvevalser, der saa afsatte de forskellige Kulører paa de ilende Baand (for Farve?), men hvorledes det ellers gik til, og hvordan Farven kom netop paa de rigtige Steder, kunde hun ikke se.

Det er Fabrikens Hemmelighed, og den vil den sikkert blive ved med at ruge over i mang-

Aar, indtil en anden finder paa noget endnu snedigere.

Thi Filmen hører Femtiden og de snedige til. —n.

Pressen.

I mange Aar har Sven Lange lidt af ulykkelig Kærlighed til Scenen.

Gang paa Gang forsøgte han at betvinge Teatrets Muse, og atter og atter gled han paa de skraa Brædder.

Ingen kan egentlig sige hvorfor; han havde dog alle Betingelser, men man faar tage det som et Faktum.

Af mange Veje har han søgt at naa sit Maal.

Først ad Poesiens smalle Sti, som hans Natur og Temperament krævede det, siden i stadig blindere Iver ad den brede Vej og nu sidst med »Pressen« rykkede han frem med hele den sceniske Janitscharmusik.

Thi det var virkelig brilliant Teater, det, der her blev præsteret — men Sven Lange var det ikke.

I nogle af de Anmeldelser, jeg har læst, har

der været lamenteret over dette, men jeg kan ikke se det sørgelige heri.

De samme Anmeldere har Gang efter Gang fastslaaet, at Sven Lange ikke formaaede at skabe et virkeligt ægte Scenearbejde, nu skriver han et Stykke, der er bygget efter alle Scenens Love, og holder Publikum i Aande, foruden at det er bidsk om end lidt revyagtigt her og der, hvorfor saa begræde, at det ikke er Sven Lange, der jo efter deres eget Sigende ikke er frydefuld paa Scenen?

— Dette var altsaa Teater af 1ste Klasse! Man fristes derfor til at tro, at Sven Lange efter mange Aars Granskning og mange bitre Skuffelser, som Scenen giver sine Tilbedere, endelig har haft Held til at opdage Kulissernes Hemmelighed.

Andre har fundet den før ham, men den maa findes paany af enhver, der vil gøre sig Haab om hendes Gunst, den kan ikke røbes eller læres videre, thi den er forskellig for hver enkelt.

Og naar man sidder paa Tilskuerpladsen og følger de stærkt sammenbyggede Optrin, der klart og logisk og uden Huller og trættende Mellemspil hænger sammen fra først til sidst, udstyret med ganske fortrinlige Enkeltheder, gaar det op for en, hvad det er, Sven Lange har fundet, og drager man Sammenligninger med andre danske Nyheder, der regnedes til de gode, aner man, at den Lov, Forfatteren her har fundet som værende gældende for sit Forhold til Scenen, har meget tilfælles med dette Kunsttempels universelle.

Og man ser da, at Milieu-Komedien er den bærende for Tiden.

Man tager et Milieu, helst et ejendommeligt, lidt fremmedartet, og det pensler man ud med alt og alle, der hører dertil.

Nathansen gjorde det i »Indenfor Murene«, der kun sejrede paa den nøjagtige Gengivelse af Jødemilieuet (— Etatsraadmilieuet var uægte —), og Sven Lange har gjort det til Overflod her i »Pressen«.

Først i Scenen paa Redaktionen, der latterligt nok var den mest falske, senere i Prima-donnaens dæmpet belyste med Nips overfyldte Salon, saa i Finansudvalgets Udvalgsværelse —

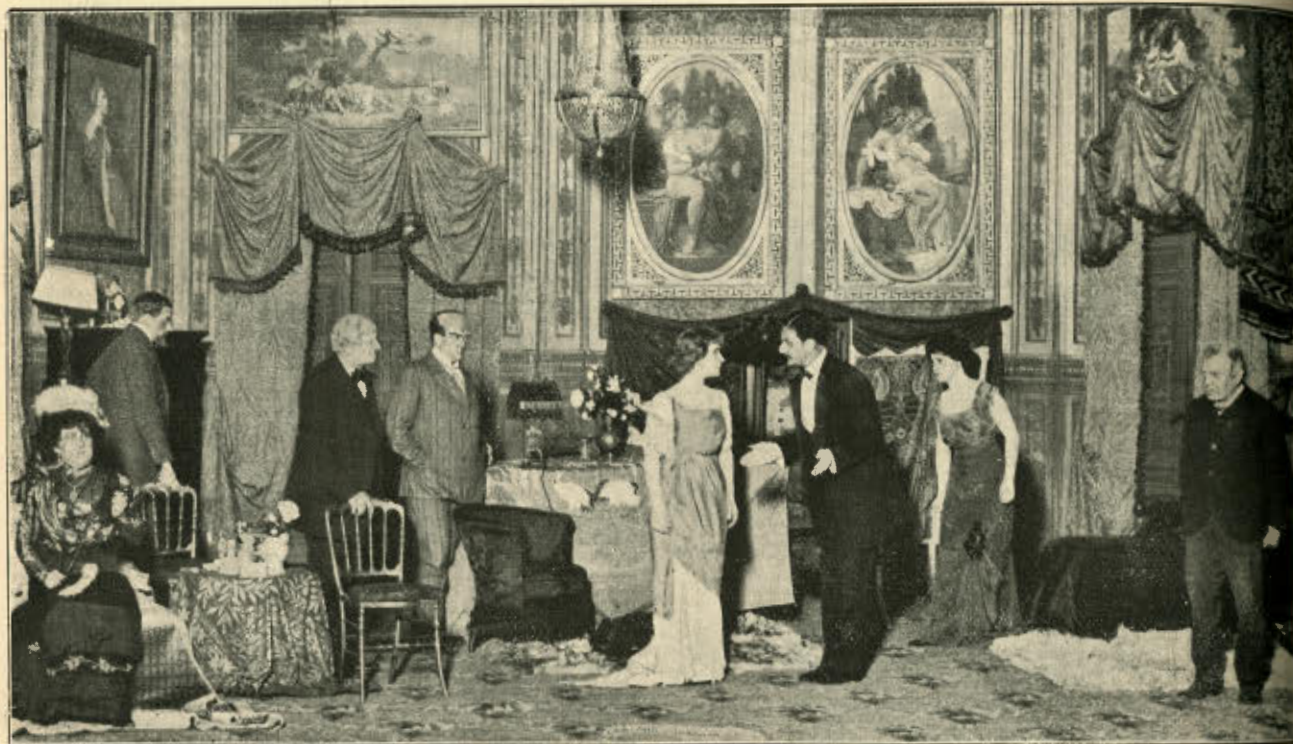
det var trods de smaa Midler, der var anvendt, det, der slog bedst an, — og sidst i et ungt Hjem, hvor Manden er sin Kone utro.

Gennem alt dette snor han en stærk Handling og har dermed i Virkeligheden skrevet en god Komædie — og en Komædie, som Dagmar-teatrets Personale kan spille.

er ganske idiotisk og da ogsaa fuldstændig usand.

Vil man se unge moderne Bladtegnere, saa gaa ind i Wivels varme Lande ved 12 Tiden og opsøg det lille Bord skraat for den hæslige Kobberpotte.

Dér sidder de, og saadan ser de ud.

»Pressen«. Scenebillede af 2. Akt.

Som Stykket var brilliant Teater, saaledes spillede der ogsaa godt Teater.

Gudbevares, det var heller ikke Sven Lange'sk, hvis man kan sige det, hvad man vel nok kan, særligt efter at man i »Fru Majas Hævn« har haft Lejlighed til at se Begrebet i Renkultur, men det var udmærket.

Johannes Nielsen er et Menneske uden Hensyn til, hvilke Bukser man giver ham paa, og som Redaktøren var han det i fuldt Maal.

De Journalister, der kredsede om ham, var ubetinget Stykkets svageste.

Først præsenteres man for den unge Tegner, der har forevigt en Sporvognsstandsning. Han

Bladets flabede Causør er heller ikke ægte, han kan ses samme Steds, lidt tidligere, eller lidt senere hos Thomas S.

Teaterkritikeren, der spilles i Forfatterens egen Lignelse, er sikkert kun medtagen som Sonoffer til Parkettets anmeldende Journalister, der ellers let kunde blive for harmfaldte over at se sig fremstillet paa Scenen.

Men Skuespillernes Skyld, at der ikke kom noget ud af den Del, der har givet Stykket Navn, var det i alt Fald ikke.

De gjorde, hvad de kunde, og hvad der skulde gøres.

Alt i alt derfor en udmærket Forestilling — en udmærket Aften.

Selv om det ikke er det, Sven Lange altid har lagt an paa, saa tillader jeg mig nu alligevel at paastaa, at det selv for hans inderste Jeg var ikke saa lidt af en Triumf.

Ikke fordi Publikum paa Premieren tog for venligt imod det, thi det gjorde de ikke.

Der var stærkere Bifald efter en af det usynlige Orkester kedeligt spillet Mellemaktsmusik end efter Tæppets Fald, men det siger intet.

»Pressen« er et Stykke, der vil spille sig op og gaa viden om.

Jens Locher.

Film og Teater.

Løsningen af det store Spørgsmaal om Filmens og Teatrets Stilling overfor hinanden i det kommende Aar rykker stadigt nærmere.

Vi bragte her i »Filmen« i sidste Nummer nogle Udtalelser af Direktør Ivar Schmidt, der vistnok ikke med helt Urette i Skuespillerkredse anses for den, der ved de kommende Forhandlinger vil blive Teatrets Ørdfører, hvis der da bliver nogen som helst samlet Optræden fra disses Side.

Dette Spørgsmaal er siden sidste Nummer af Bladet ikke blevet afgjort, men maa blive det i den allernærmeste Tid.

Da den hele Sag er en af de allervigtigste for al dansk Filmsindustri og alle de Skuespillere, der har deres Hovedindtægter ved den, skal vi stadigt følge den, og bringe alt det nye fra Forhandlingerne, som det er muligt at fremskaffe. Ligeledes skal vi gennem Interviews lade kendte Teaterfolk belyse Forholdet, hvilket vi allerede begyndte i sidste Nummer.

Vi havde tænkt at bringe en Udtalelse af Direktør Friedrichsen fra Folketeatret, men han ønsker ikke at udtale sig, saa længe det ikke vides, om en samlet Optræden vil finde Sted.

Vi henvendte os derefter til Direktør Adam Poulsen, der jo indtager en Særstilling derved, at han selv har filmet, og vistnok i det hele taget ser ret liberalt paa hele dette Forhold, men han

ønskede at overveje, hvad han mente at kunne sige.

Vi skal derfor først i næste Nummer bringe hans Udtalelser, og nøjes med at konstatere, at der endnu intet positivt foreligger, og at alle de Rygter, der med bestanding større Fart svirrer rundt i Skuespillerkredse for Tiden, altsaa kun er Rygter.

En Filmers Død.

En Film er død — død af Sult.

Det lyder underlig, særligt naar man hører, at det var en i sin Art enestaaende Film, og at han altsaa ikke døde af overdrevet Vellynede.

Det kan forresten godt være, at det slet ikke var en Film, men en Filmøse, meget kunde tyde derpaa — hvem kan se paa en Kvælerslange, om den er han eller hun.

Ja, det er altsaa en Kvælerslange, der er død.

Det er ganske vist ikke den verdensberømte fra Zoologisk Have, her er Tale om, og den kunde hverken — som hin — spinde eller lægge Æg, men den kunde altsaa til Gengæld filme, og det er dog ikke saa lidt for en Kvælerslange.

Mange Københavnerne vil have set den i et her-værende Biografteater, hvor den har spillet forskellige Roller.

For virkeligt at dokumentere, at det var en ægte Slange, der blev vist paa Billederne, udstillede man Dyret i Vinduet, lukket inde i en Kasse, hvis ene Væg var af Glas.

Folk strømmede til og det blev Slangen for meget. Derfor stak den af en Nat, sprængte Kassens Rude og flygtede ind i en Bagbutik, hvor man fandt den Dagen efter.

Nu er dens Meriter altsaa færdige, og den døde som sagt af Sult.

Man havde en Gang givet den en død Kanin i Stedet for en levende, og det krænkede den paa det dybeste.

Siden da nægtede den at tage Føde til sig.

Man gav den levende Kaniner, og man viste den levende Billeder af dem — det nyttede altsammen intet.

Naar en Slange er fornærmet, er der ingen Magt paa Jorden, der kan gøre den god igen.

Forleden Dag døde den stille, roligt og fornærmet, og det skal nu bestemmes, hvad der skal gøres med den.

Antageligt ender den hos Neye eller en anden Forretningsmand af samme Art.

Filmere.

Holger Reenberg har altid været en Aladdinnatur.

Straks han kom frem paa Scenen gjorde han stormende Lykke, og siden har han Aar efter Aar befæstet sin Position.

Alt synes at falde i hans Turban, Ungdom, Skønhed, Talent dalede ned over ham, og han gik fra Sejr til Sejr.

Da Filmen kom op, forstod han straks, at her var ogsaa noget for ham, og medens hans trofaste Publikum om Aftenen hyldede ham paa de skraa Brædder, begejstrede han om Eftermiddagen et andet Publikum paa det hvide Lærred.

Det viste sig nemlig, at Reenberg, foruden sit ubestridelige Talent som Skuespiller, ogsaa havde et udmærket Ansigt til Film. Lys og Skygge faldt godt deri, og det er en af de allerførste Betingelser.

Betegnelsen Aladdin om Renberg er ikke ny — og ikke vor, men vi hørte forleden Dag en Udtalelse om ham, som staar i Forbindelse med den gamle Karakteristik, og som ogsaa er ret træffende.

Det var en Kammerat, der sad paa en Restauration og saa Renberg gaa forbi, og saa sagde han:

»Den Aladdin har en ualmindelig stor Turban.«

Filmen og Naturen.

Naturen har altid haft sine Hemmeligheder, som den kun nødigt har ladet sig fravriste.

Menneskene har dog stadigt plukket den, men endnu ejer den en Rigdom, som vi maa ske aldrig kommer til Bunds i.

Ved Optagelsen af de levende Billeder var man ikke straks klar over, hvor stor Betydning det nye vilde faa.

Med rasende Hast har Begivenhederne udviklet sig, og Udviklingen vil jo ganske sikkert ikke blive staaende, men ile videre, saaledes at man om blot 5 Aar har naaet Resultater, som man nu kun drømmer om.

Filmsdramaet har for Tiden et meget stærkt Tag i Publikum, men ved Siden deraf er der ved at oparbejde sig en stedse stigende Stemmning for Billeder fra Naturen, der viser den fra nye Sider, der hidtil har været ukendte eller vanskeligt tilgængelige for det menneskelige Øje.

Oftere og oftere ser man paa et Biografteaters Program Billeder af halvvidenskabelig Art, og stadig større bliver den Opfindsomhed, hvormed Optagerne finder Emner til denne Slags Billeder og faar dem sat i Scene.

Her har før været omtalt de kinematiskke Billeder, der optoges med den ultrahurtige Kinograf, og hvad man paa denne Maade har faaet at se af Ting, det før var Øjet umuligt at følge.

Senere er nye Ting kommen til og særligt har et fransk Firma for ganske nyligt — og vistnok med Støtte fra Fyrsten af Monaco — søgt at aabenbare Havets Hemmeligheder ved Hjælp af de levende Billeder.

Det hele er lagt yderst populært an, og de Resultater, man allerede nu har set, maa siges at være fortrinlige.

En Serie Billeder, der skildre Søanemonernes intime Liv, har saaledes været fremvist her i Byen, og har vakt megen Interesse.

I vidunderligt klare, kolorerede Billeder saa man dette mærkelige Dyr — eller Dyresamling, som man vel skal sige, om man vil tale korrekt — folde sig ud, sprede Fangearmene ud og roligt vente paa, at et ulykkeligt Offer skal komme indenfor Armenes Rækkevidde.

Man bliver næsten helt uhyggeligt til Mode ved at sidde og se disse Uendeligheder af Fangearme, der aldrig er i Ro, og udsender en giftig Vædske, der lammer Smaadyrene, naar de kommer for nær.

Senere ser man, hvorledes en Reje kommer Søanemonen for tæt paa Livet, og tilsidst be-sejret og lammet synker ned i Blomstens Dyb. Armene lukker sig da straks omkring den, og Dyret giver sig til at fordøje.

Disse Billeder er som sagt meget interessante, ligeledes en anden Serie, der viser Blodigernes Liv og Leben.

I Monaco er der for kort Tid siden bygget en Villa paa Klipperne ved Søen, og en Del af Huset er bygget ned i Søen.

Her i Husets nederste Del er indsat stærke Glasvægge, der opfylder den dobbelte Mission, at holde Vandet ude og at lade de indeværende se Livet, der rører sig blandt Fiskene.

Herfra skal der optages levende Billeder, og herfra kan man sikkert vente sig interessante Afsløringer fra Dyrenes intime Liv.

Ti der findes intet mere paatrængende, nysgerrigt og fremadstræbende end Filmen.

M—n.

Stumper og Strimler

Kanonfotografen ses snart rundt paa alle vore Pladser.

Han stiller sit mærkelige fotografiske Apparat op og giver sig til at reklamere for det med sit mer

eller mindre velklingende Organ. Billedet tages med det samme uden Hensyn til mulige skiftende Belysninger og Fremkaldelsen sker i en Sardindaase med en Vædske i — intet kan være simplere.

Op der er vist alligevel en Del, der lader sig for-evige paa denne Maade, og Manden gør sikkert ret gode Forretninger.

Det er jo det, han siger, at paa bare 2 Minutter kan han lave det mest udmærkede og vellignende Portræt af en hvilken som helst Herre eller Dame, blot de vil tage Plads foran Kanonens Munding og se lidt venlige ud, medens han trykker.

At Solen helst ogsaa skal smile lidt ved den Lejlighed, hvis det hele ikke skal blive alt for sort, siger han ikke noget om — værsenartig — kuns 2 Minutter.

Jeg saa en Læredreng følge den venlige Opfordring og stille sig i Position foran Kukkassen.

Alt gik godt, indtil den ulykkelige Fotograf var beskæftiget med Kopien i Sardindaasen, og vendte Ryggen til, hvilket Læredrengen benyttede sig af til at gøre sig usynlig.

Thi hvad kan det nytte, at Manden kan fotografere og fremkalde Billedet paa 2 Minutter, naar Originalen kan stikke af paa et halvt? —

—s.

Et interessant Eksperiment blev forleden Dag foretaget af Lyric Teatret, Auchland, New Zealand. Enhver Besøgende fik udleveret en Stemmeseddel og anmodet om paa samme at angive, hvad Slags Film han foretrak. Resultatet blev følgende: 503 stemte paa Dramaer, 189 paa Lystspil, 140 paa Sportsbilleder, 102 paa komiske, 45 paa Industrifilm, 39 paa religiøse, 36 paa Triks.

Man regner at Biografteatrene i de forenede Stater i Amerika dagligt besøges af 5 Millioner Mennesker, og at den Entré, de aarligt tager ind, beløber sig til 130 Millioner Dollars eller ca. 468 Millioner Kroner.

Vor Forsideclische er hentet fra Filmen »De 4 Djævle«, som vil findes omtalt andetsteds i Bladet. Det viser den store Circusscene, der har vakt saa megen Opsigt overalt og givet Anledning til en Uendelighed af Efterligninger.

I et Cirkus i Bilbao opstod for nogle Dage siden Panik under Forevisningen af levende Billeder. Gennem Rummet lød pludselig Ordet »Brand«, og Folk styrtede i vild Uorden til Udgangen. Mellem 40 og 50 Børn blev dræbt, og et stort Antal Kvinder blev saaret.

Brandalarmen kom fra Operatøren, da der gik Ild i Filmen. Han var imidlertid resolut nok til selv atter at slukke den.

Et af de første Optagelsesteatre for levende Billeder blev i sin Tid indrettet paa Alhambrateatrets Tag i London.

Den ugentlige Produktion af Film i Amerika er for Tiden ca. 2,000,000 Meter.

Efter de sidste statistiske Oplysninger indførte Frankrig sidste Aar for ialt 15,221,000 Francs Film (Raafilm + Billeder).

Størsteparten kom fra England, Italien, Tyskland og Amerika; i 1910 var Summen kun 9,334,000 Frs.

Aarets Udførsel beløber sig til 8,840,000 Francs mod 6,681,000 i 1910.

I Anledning af Hundredeaarsfesten for Napoleons og Russernes Kampe i 1912, har et fransk Filmsfirma i Forbindelse med et russisk ladet Storarméens saa sørgeligt berømte Tilbagetog gennem Rusland forevige i levende Billeder.

Situationerne er sat i Scene efter den berømte russiske Maler Wereschagins Billeder.

Den tyrkiske Flegma er ved at blive lige saa berømt som den engelske.

Medens Kanonerne Torden fra det fjerne kundes høres i Konstantinopel, og Koleraen duredede i og udenfor Byen, gav alle Biografteatrene i den tyrkiske Hovedstad de sædvanlige Forestillinger, og det var ikke Krigsscener eller patriotiske Numre, der gjorde mest Lykke, men som sædvanligt rørende og komiske Numre.

Byen Buenos Aires ejer for Tiden ialt 55 Biografer og 45 Caféer, i hvilke man gratis ser levende Billeder.

Betjenten: Vidste jeg nu, om den Herre virkelig er kommen noget til, eller om han bare filmer.

TUTEIN & KOCH
REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK
FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

© Efter 1ste Jan. 1913 ©
Telefoner: Cen. 4740 & 4760

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 13 Gange 10 pCt., for 26 Gange 20 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

EKSPEDITION OG ANNONCEAFDELING: Vilhelm Priors kgl. Hof-Boghandel, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 • KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser. Monopol Films.

Af nylig fremkomne Films fremhæves:

TROFAST KÆRLIGHED Længde ca. 615 Mtr.

Drama i 2 Akter. I Hovedrollen: Fru EDITH BUEMANN PSILANDER.

SKOVSØENS DATTER Længde c. 760 Mtr.

Drama i 1 Forspil og 2 Akter. I Hovedrollen: EDITH BUEMANN PSILANDER.
— ANTON de VERDIER.

NAAR MASKEN FALDER Længde c. 990 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

KVINDEHJERTER

Drama i 2 Akter. Længde ca. 610 Mtr.

GENERALENS BØRN Længde c. 1030 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

MARCONITELEGRAFISTEN Længde c. 810 Mtr.

Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

EN LETSINDIG HUSTRU Længde c. 785 Mtr.

Drama. I Hovedrollen: Fru DAGMAR HANSEN-HEINEMANN.

Stort Reklamemateriale forefindes.

Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.

Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.

Brugte Films sælges fra 5 Øre pr. Meter.

A/S BIOGRAFTEATRET

DIREKTØR CLAESON.

VIMMELSKAFTET 47 * KØBENHAVN.

FOREVISNING

af danske og udenlandske Kunstfilms saavel Dramaer, Lystspil
som Naturbilleder.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftmd.—11 Aften

Søndage » » 4 » —11 »

Altid righoldigt Program.

Nyt Program

☞ hver Mandag og Torsdag. ☜

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

◆ Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1336.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Marconitelegrafisten, Drama. Længde ca. 810 Mtr.

Skovsøens Datter, Drama. Længde ca. 760 Mtr.

Kvindehjerter, Drama. Længde ca. 610 Mtr.

Trofast Kærlighed, Drama. Længde ca. 615 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

**Skæbnens
Veje**

Drama i 2 Akter.

**Den
hævnerrige
Chauffør**

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan hyde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon.

Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester Fr. Schnedler Petersen.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

PALADSTEATRETS FILMS

UDLEJES AF

N/S KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

TELEFON 7606—7626 · KØBENHAVN